

FEHÉR FERENC:

Bocsássatok meg

*Bocsássatok meg, ti kedvesek, hogy
nyaratok hozsannás reggelében
megközelitem a tájat.
Csak pár percre, s lopva jöttem,
dülőutak porába szórva
hajnali köszöntésem halk jóreggelét.
Látom, ti a régiek vagytok —
kaszátoknak csorbább csak az éle;
de megveritek szikrázó napkövekkel régi acéltok,
hogya majd lepihentek délben, ebédre.
Fehér füstfellegekre kapaszkodnék, mostan,
hogy beszáguldjam kisgyerekkori tájam,
s kedveskedő aranymosollyal tapsikolva —
Apán, mosolyt csaljak arcod ráncai közé.
Ülök egy mesgyekarón. Arcom már barnára
nem cserzik nyilazó kánikulai fények, —
s lám, a kaszások már meg sem ismernének.*

*Piros kendők hívogató foltja hajlong tört tanlók
könnyező, aranyszín tálján, —
Fordulj napnyugotnak, öcskös,
fuss, és sírjad el árva csőszkunyhók hűvösében
terhes nincstelenséged esti imáját . . .*